

Hana
Whitton
TŘETÍ PEČEŤ

DETEKTIVKA

MLADÁ FRONTA

Hana
Whitton
TŘETÍ PEČETĚ

MLADÁ FRONTA

Copyright © Hana Whitton, 2013

I.

Na godstowském Maidenstonu, o Třech králich léta Páně 1188

Grace Wallreyová se zprudka posadila na lůžku. Nejprve měla za to, že ji ze spánku vytrhl pouze zlý sen.

Avšak to, co nyní zaslechla, určitě sen nebyl. A nedalo se to přičíst ani silné vichřici, která od večera ještě nabrala dech. Cloumala teď zběsile větvemi vzrostlých stromů obklopujících Maidenstone, sídlo Wallreyových, jako by je chtěla odervat.

Kdosi skutečně bušil na okenici.

Grace vyklouzla z lůžka a přehodila přes sebe dlouhý župan podšitý kožešinou. Oheň v krbu dávno dohořel a jen pár řeřavých uhlíků dosud svádělo marný boj s chladem lednové noci. Na Maidenstonu bývalo chladno i za parných letních dní, natožpak v zimě, a navíc v takové, jaká v Anglii zavládla letošního roku. Vánoce byly po dlouhých letech na sněhu a od Nového roku panovaly kruté mrazy.

Když seběhla ze schodů, na okamžik zaváhala. Její manžel Simon de Wallrey odjel na pár dní za posláním, které mu ukládala královská služba. A Grace se bez něj, zejména v nynějším nejistém čase, kdy se zdála vláda anglického krále Henryho II. opět ohrožena, necítila příliš v bezpečí.

Nebylo to však pouze tím, vždyť obvykle měla pro strach uděláno.

Ten nenadálý noční návštěvník a jeho bušení na okenici v mrazivé noci jí připomnělo něco, co zažila kdysi, před dávnými roky.

Tehdy ji rovněž uprostřed noci přišla nečekaně navštívit její přítelkyně Rosamunda Cliffordová, aby se s ní podělila o dívčí tajemství.

Jenže to se Grace jmenovala ještě Cumnorsová a žila u rodičů.

V duchu se usmála. Byla to vůbec pravda? Život před Simonem jí nyní připadal jaksi neskutečný, jako by se vracela k minulosti někoho jiného.

Vtom noční neznámý znovu zabušil na okenici, tentokrát s mnohem větší naléhavostí.

Grace zamířila k oknu vedle hlavních dveří, odkud se bušení ozývalo. Zaváhala však zase, neboť si vzpomněla na nedávný zločin – vraždu, k níž došlo poblíž Godstowu, nedaleko od jejich sídla Maidenstone. Před několika dny našli nad ránem mladičkou dívku nevalné pověsti mrtvou, Elspeth se jmenovala. Její bezduché tělo leželo jako velká polámaná loutka na klenutém mostku přes Temži, kousek od godstowského kláštera.

„Škoda té hezké tvářičky,“ poznamenal zasmušile velitel maidenstonské stráže Bartholomew, když se vrátil se svými ozbrojenci z bezvýsledného pátrání po vrahovi. Abingdonský šerif Walter z Buckley se totiž na Grace obrátil s prosbou, zda by mu neposlala pár strážných z Maidenstonu na výpomoc při pronásledování pachatele, a ona ráda souhlasila.

„Škoda jí, třebaže zrovna náklonností neskrblila a prodávala lásku za pár lesklých penízků. A takhle to s ní dopadlo!“ Bartholomew smutně zavrtěl hlavou.

Nakonec se opravdu mělo za to, že půvabnou Elspeth zavraždil některý z jejích početných milenců.

Ovšem zanedlouho někdo přepadl přímo ve zlatnické dílně abingdonského zlatníka Geralda, řečeného Skoupý, a abingdonský šerif musel řešit už dvě vraždy.

Walter z Buckley nejprve usoudil, že jde o loupežné přepadení. Pak se ale ukázalo, že v dílně nic nechybí, a přišlo se také na to, že Gerald býval častým návštěvníkem Elspethiny malé podkrovní komůrky.

Zlatý řetízek, který se našel na jejím štíhlém hrdle, pocházel z Geraldovy dílny.

Zavraždil snad Gerald v záchvatu žárlivosti nebohou Elspeth, aby se pak sám stal obětí vraždy? Šlo v jeho případě o pomstu některého z Elspethiných milenců?

To zatím nikdo nevěděl.

Záhada zůstávala dosud nerozluštěná a Grace si opět pomyslela, že by měla dvakrát zvážit, zda v hluboké noci vpustit do domu někoho neznámého.

Neměla bych přece jen zavolat někoho ze služebnictva? blesko jí hlavou. Anebo velitele stráží Bartholomewa?

V zamyšlení svírala petlici okenice tak pevně, až jí zbělely klouby na útlé ruce.

Nebyly to však pouze obavy z nedávných, dosud neobjasněných zločinů, co jí zabraňovalo otevřít.

Vybavila si, jak tehdy, před mnoha lety, to zdánlivě nevinné setkání s Rosamundou dopadlo. Předznamenalo totiž počátek dramatu.

A Grace nehodlala ničím ohrozit poklidné štěstí své rodiny, harmonické soužití se Simonem a dvěma synky.

Bušení na okenici na okamžik ustalo, zato po chvíli zatloukl neznámý na dveře. Zaznělo to však slabě, jakoby z posledních sil.

Grace se už dál nerozmýšlela. Co když je v sázce lidský život?

Dvěma dlouhými kroky se ocitla u dveří, odsunula těžkou závoru a odemkla jedním z klíčů, které obvykle nosila na opasku a stačila je v rychlosti sebrat ještě před odchodem z ložnice.

Do zšeřelé chodby se vmžiku vedral oblak sněhových vloček, které sem zavál ledový severák. Muž, který stanul na prahu, se sotva držel na nohou. Kápě jezdeckého pláště se mu svezla hluboko do tváře, zakrvácenou rukou se přidržoval veřeje a pokoušel se cosi říci. Slova však ze sebe nedokázal vypravit, bylo to nad jeho síly.

Zachroptěl a zhroutil se do chodby.

Grace se nad ním sklonila.

Pozdní návštěvník k ní otočil tvář, takže ji ozářilo nazlátlé světlo nedaleké louče.

„Bože dobrý!“ zvolala Grace zděšeně. „Tos ty, pane Archibalde?!“

Muž měl sice obličej samou krev, ale teď, když se mu z tváře sklouzla kápě, v něm Grace poznala Archibalda z Uffingtonu, králova věrného rádce a dobrého přítele jejího otce i Simona.

Archibald se opět pokusil promluvit, z bledých rtů mu však namísto slov vytryskl tenký pramínek krve.

Grace muže opatrně otočila na záda. Pak se natáhla a z dřevěného kolíku, který sloužil vedle dveří jako provizorní

věšák, strhla pléd. Gudrun, komorná a chůva v jedné osobě, si ho tam v zimě věšivala, protože musela co chvíli vyběhnout ven do mrazu.

Grace podložila plédem zraněnému hlavu. Dovnitř do chodby ho však vtáhnout nedokázala, na to se jí nedostávalo sil.

Vstala, vykoukla ze dveří a křikla do temné noci, v níž vítr honil sněhové vločky jako bílý závoj: „Bartholomewe! Honem! Stalo se neštěstí!“ Věděla, že velitel maidenstonské stráže bude určitě někde poblíž. Po maidenstonském nádvoří přecházela ozbrojená hlídka ve dne v noci, i když byl Simon doma, natož nyní, po dvou vraždách, k nimž došlo v blízkém okolí.

A vskutku, strážní s Bartholomewem v čele vmžiku stannuli před Grace a byli samá omluva.

„Promiň, paní, že nám ten muž unikl a dostal se až k domu! Štval koně jako o život a nebyl k zastavení, i když se v sedle sotva držel!“ omlouval se zahanbeně velitel stráží. Měl přece manželku svého pána Simona de Wallrey v době jeho nepřítomnosti ochraňovat, a zatím se nedbalou nepozorností hlídky dostal neznámý muž až na práh rodinného sídla Wallreyových.

„To tys nebo někdo z tvých ozbrojenců toho muže zranil?“ otázala se přísně Grace.

Bartholomew jen zavrtěl hlavou. „Těch pár loučí sice nádvoří dokonale neosvětlí, ale i tak bylo patrné, že sem přijel už zraněný. Jak už jsem ti říkal, paní, sotva se držel v sedle a před domem se z koně sesul do sněhu.“

„Je to pan Archibald z Uffingtonu,“ oznámila mu Grace a poodstoupila, aby mohl Bartholomew vejít dovnitř do

chodby. „Pojď mi s ním pomoci, a honem! Zatím ho uložíme tady dole, v knihovně. A ty se pak okamžitě rozjed' pro doktora!“

„Probůh! Pan Archibald!“ zděsil se Bartholomew, neboť ho dobře znal z četných návštěv na Maidenstonu, a vzápětí se i on sklonil nad zraněným. Opatrně mu rozhrnul dlouhý jezdecký plášť. Tenká dýka s rukojetí umně vykládanou polodrahokamy dosud trčela Archibaldovi z hrudi. Byla to zbraň tak malá, že se zdálo nemožné, aby někomu vůbec ublížila. Vypadala spíš jako hezký šperk, ozdobný předmět určený pro urozenou dámu.

Zraněný se nyní pohnul a opět se pokusil něco říci. Z koutku úst se mu vyřinul nový krvavý pramínek.

„Grace!“ podařilo se Archibaldovi konečně vyslovit.

Paní domu k němu přiklekla. „Hned tě uložíme, pane Archibalde! A doktor tu bude ve chvíli! Bude zase dobře, uvidíš!“ zalhala svatou lží, vzala zraněného za ruku a pevně mu ji stiskla, jako by ho tak chtěla udržet při životě.

„A ty, Bartholomewe, zařid' nejen toho lékaře, ale také zajisti, aby nám útočník neunikl! Nemůže být daleko – vždyť pana Archibalda podle všeho napadl kousek od Maidenstonu!“ obrátila se znovu k veliteli stráží a vrhla po něm přísný pohled.

Jak se tohle mohlo stát? kladla si v duchu otázku. Jak je možné, že někdo zaútočil na královského vyslance tak blízko jejich sídla? Co ho dohnalo k činu tak šíleně odvážnému? Nebo ho vedl zistný motiv či žárlivost jako v případě zlatníka Geralda či té nebožačky Elspeth?

Grace zamrazilo při pomyslení, co se mohlo stát, být v té době nablízku jeden z jejích malých synků.

Nechtěla to ani domyslet.

Simon neměl odjíždět, ne v téhle nejisté a nebezpečné době, blesklo jí hlavou jako už tolikrát a ke stávajícím starostem přibyla ještě další, o manžela.

Opět se rychle sklonila nad zraněným. Dýku se neodvážila vytáhnout z rány. Musí počkat na lékaře.

Archibald nyní pevně semkl víčka, jako by se chtěl soustředit na další slova, jako by nabíral zbývající síly. „Grace... stráž se... třetí pečeti! Stráž se... třetí... pečeti!“ zachroptěl.

Chtěl ještě něco dodat, ale tvář mu sevřela bolestná křeč a on vydechl naposledy.

Grace měřila neklidnými kroky rozlehlou komnatu. Na chvilku se zastavila u krbu a zahleděla se na řěřavá borová polena. Sálal z nich příjemný žár. Na okrajích po nich tančily drobné nafialovělé plamínky a vesele olizovaly rozpraskanou zkroucenou kůru.

Potom opět vykročila k úzkému oknu na opačném konci pokoje a na škvírku pootevřela těžkou dřevěnou okenici.

Venku nepřestávalo sněžit a ostrý víchr proháněl chuchvalce vlhkých vloček nádvořím ozářeným bezpočtem loučí.

Dramatické události dnešní noci v ní opět oživily vzpomínku na onen osudný večer před mnoha lety, kdy k ní vpadla Rosamunda Cliffordová.

Rosamundin tajný noční výlet se zdál být nevinným dobrodružstvím a ani jedna z nich tenkrát netušila, že to je začátek řetězce tragických událostí.

Grace se snažila celá ta léta zapomenout, ale příznak dávného neštěstí ji nikdy nepřestal pronásledovat a vrhal stín i na ty nejšťastnější chvíle jejího života.

Nedlouho po Rosamundině smrti se provdala za Simona de Wallrey a dala mu dva syny, Sebastiana, kterému bude devět, a o dva roky mladšího Raphaela. Usadili se zde, v novém hezkém sídle Maidenstone poblíž Godstowu, kláštera na řece Temži, kde Rosamunda vydechla naposledy.

Grace věděla moc dobře, že nedokáže zapomenout nejen proto, že je godstowský klášter tak blízko. Některé události prostě zapustí kořeny do lidských životů tak pevně, že se navždy stanou jejich nedílnou součástí. A stejným způsobem do nich dovedou někteří lidé vtisknout pečeť své výjimečné osobnosti. Ne každému je podobný dar dán, Rosamundě však rozhodně nechyběl.

Ani z očí krále Henryho II., v jehož službách sloužil Gracein manžel Simon, nikdy nevymizel smutek nad smrtí překrásné Rosamundy, jeho velké a jediné životní lásky. Byl to žal, jehož ostří nedokázal otupit čas ani to, že mu Rosamunda dala dva syny. Nyní už z nich byli dospělí mužové a mohli mu být útěchou i oporou. Zdálo se nicméně, že se s přibývajícimi léty stávají spíš vzrůstajícím zdrojem napětí mezi králem a jeho dětmi z manželského lože i mezi ním a jeho manželkou, královnou Eleanor.

Geoffrey Plantagenet začal přednedávnem vážně přemýšlet o dráze duchovního. Jistě se jednou stane přinejmenším arcibiskupem, rozhodne-li se s konečnou platností pro tuto cestu.

A před jeho bratrem Williamem Longespeem, vévodou ze Salisbury, se otevírá slibná vojenská a diplomatická kariéra.

Král Henry Rosamundiny syny upřímně miloval a mnozí se po právu domnívali, že je miluje více než ty, které

zplodil se svou ctižádostivou a mocichtivou zákonitou chotí Eleanor Akvitánskou.

Málokdo se nad tím pozastavoval – bylo totiž veřejným tajemstvím, že by Eleanor viděla na anglickém královském trůně nejraději některého ze svých tří synů. Už jednou se jí podobný tah podařil – syn Henry byl korunován ještě za otčova života a vlády jako anglický král. *Henry, Mladý král* se mu říkalo. Zemřel však před několika lety a další Eleanoriny mocenské pokusy skončily nezdarem. Henry II. v nich spatřoval pokus zbavit ho vlády a ctižádostivou královnu pak věznil na svých hradech, neboť se obával, že ho zradí a svrhne z trůnu násilím.

Nebyl daleko od pravdy.

Žádný div, že Henry vážně uvažoval o rozluce manželství s Eleanor a o novém sňatku – právě s Rosamundou, a tudíž ani žádný div, že se mnozí domnívali, že proto musela Rosamunda zemřít.

Vztahy mezi královskými manželi v důsledku všeho toho značně ochladly a Henry nejednou Eleanor otevřeně pohrozil, že ji nechá znovu zavřít na některém ze svých hradů, bude-li v podobných nebezpečných hrách pokračovat.

Nikdy neuvěřil ani tomu, že za vraždou jeho milované Rosamundy nestála Eleanor, i když pravého viníka, Francise DuBerryho, dopadli a po zásluze potrestali.

Grace s povzdechem přibouchla okenici a vrátila se opět ke krbu. Usadila se do pohodlného křesla vedle ohně a natáhla se po stříbrném poháru. Doušek svařeného vína jí zažehl v žilách příjemný plamen a na okamžik zahnal chmury, starosti a obavy z věcí příštích.

Bylo jasné, že se schyluje k otevřené roztržce mezi králem Henrym a královnou Eleanor a Grace napadlo, zda smrtelně zraněný Archibald, který vydechl naposledy na jejím prahu, není první obětí této nadcházející války. A nelze vyloučit, že s tím nějak souvisí i vražda Elspeth a toho abingdonského zlatníka. I v Rosamundině případu tomu tak bylo – všichni se zpočátku domnívali, že jde prostě o řadu loupežných přepadení, než se přišlo na to, jaký motiv spojoval zločiny vrcholící vraždou Rosamundy de Clifford.

Archibald se zmiňoval o třetí pečeti.

Grace věděla moc dobře, o čem mluvil a co to znamená.

I ona jednu vlastnila.

Zalovila v koženém váčku upevněném na širokém opasku.

Vytáhla z něj velkou zlatou pečeť, trošku zašlou, trošku odřenu, kterou Archibald do poslední chvíle pevně svíral v dlani. Královští lvi se na ní zatřpytili v odlesku plamenů z krbu. Byla totožná s tou, kterou jí dal sám král Henry II. před tolika lety, kdy pomohla odhalit Rosamundina vraha a pachatele ostatních strašlivých zločinů v blízkosti kláštera Godstow. Věděla, že ta její pečeť byla první, ale věděla také, že rozhodně nebyla poslední.

Zlatá královská pečeť bylo znamení, že její nositel je v královských službách a stojí vždy věrně za panovníkem. Skýtala mu řadu výsad a pravomocí, jež mohl a měl uplatnit při pátrání vedeném jménem krále. Grace byla první, komu král udělil privilegium trestat zlo, nositele ostatních pečetí však neznala – jejich poslání bylo tajné a jen Henry II. věděl, kdo se těší jeho plné důvěře.

I Grace si měla tuto výsadu uchovat jako tajemství pouze pro sebe, vymínila si však, že se s ní smí svěřit Simonovi, neboť před ním nic tajit nechtěla.

Král Henry s tím souhlasil. Moc dobře věděl, že má v Simonovi de Wallrey věrného služebníka, který by za něj bez váhání položil život.

Grace pečeť opět uschovala a sáhla po poháru se svařeným vínem, který jí nachystala Gudrun. Po prožitých událostech ji roztrásla zima, potřebovala ten doušek pro zahřátí. A také aby zahнала vzrůstající neklid.

Víno vonělo po bylinkách a po jalovci a mělo sladkou a zároveň natrpklou chuť, stejně jako pocity svářející se v Gracine nitru.

To, že pan Archibald vyhledal právě ji, aby ji varoval, jednoznačně prokazovalo, že o její pečetí věděl. Někdo mu to tajemství prozradil.

Kdo ale?

O těch, kdo se těší privilegii zlaté pečeti, ví pouze král Henry, a ten se rozhodně o své tajemství s nikým nepodělil.

Byl to snad záhadný nositel té třetí pečeti, před níž ji Archibald přišel varovat?

Je to snad zrádce, který se obrátil proti panovníkovi a který svého výsadního postavení hodlá užít jen proto, aby škodil?

Netušila, kdo by byl něčeho podobného schopný, netušila, kdo by tím zrádcem mohl být.

Grace si zamyšleně pohrávala s číší.

Tě představě se snažila už nějaký čas uhýbat, nyní však věděla, že není zbytí a že tomu musí čelit – bylo jasné, že se octli na významném dějinném rozcestí.

Vražda Archibalda z Uffingtonu může být prvním signálem boje o moc, k němuž se už nějakou dobu schyluje. Nelze vyloučit, že znovu vzplál starý spor mezi králem Henrym, jenž v poslední době straní Rosamundiným synům, a královnou Eleanor, která chce na trůn prosadit jedno ze svých dětí.

Otázkou zůstává, jak tato chytrá, ale lstivá žena a zkušená diplomatka s dobrými konexemi rozehraje svou partii tentokrát. Z poslední prohry se jistě poučila a určitě udělá vše, aby unikla věznění na nějakém opevněném strážním hradě na hranicích Henryho říše. To byl trest, který ji za intriky proti králi stihl posledně.

Tok Graceiných úvah přerušily tiché kroky, které se na chvíli zastavily před komnatou.

Grace zpozorněla. Snad to není nějaká další hrozná zpráva, napadlo ji s obavami.

To už stanula na prahu Gudrun, chůva jejích synů a také její komorná a duše maidenstonské domácnosti vůbec.

„Co chlapci?“ obrátila se k ní Grace rychle s otázkou. Nechtěla, aby Sebastiana a Raphaela vyděsilo to, co se právě zběhlo na Maidenstonu.

„Teď už spí, paní Grace,“ ujistila ji Gudrun. „Ten shon dole v chodbě je sice probudil, takže mě jako obvykle zasypali otázkami, ale já je dolů nepustila. Na takové věci jsou ještě příliš malí.“

Grace se na ni vděčně usmála. Stačil jediný pohled do Gudruniny klidné, věčně usměvavé kulaté tváře, aby se hned cítila klidnější.

Gudrun bývala také její chůvou a ráda pak přijala službu u Wallreyových, když se jim narodil první syn Sebastian. Pro Grace patřila nedílně k jejímu domovu.

Zahleděla se na ni pozorněji a teprve nyní si povšimla, jak chůva zestárla. Do vrásčité tváře lemované stříbrnými vlasy se jí vepsala únava z nevyspaní a prožité napětí.

„Myslíš... že přece jen něco zahlédli? Myslím něco, co ještě mělo zůstat jejich dětským očím skryto?“

Grace si uvědomovala, že žije v době, v níž často není o hrůzné činy nouze, přesto nechtěla, aby se její chlapci seznámili se smrtí tak záhy, a hlavně ne takhle zblízka.

„Ne, myslím, že ne,“ chlácholila ji Gudrun. „Jak už jsem ti říkala, na schodiště jsem je nepustila. Ale i tak jim budeme muset ráno ty neblahé události nějak vysvětlit.“

„Zaplať Bůh,“ oddychla si Grace. „A s tím vysvětlením máš pravdu. Zítřka jim to nějak vyložím,“ odmlčela se a teprve po chvíli s povzdechem dodala: „Kéž by se už Simon vrátil!“

„Bartholomew za ním už vyslal posla,“ přispěchala Gudrun s odpovědí.

„A poslal také pro šerifa Waltera z Buckley? Je nutné oznámit královským úřadům, co se tu dnes v noci stalo,“ dodala starostlivě Grace, i když jí bylo jasné, že jsou její slova zbytečná – velitel maidenstonské stráže věděl víc než dobře, jak v podobné situaci postupovat. „Pan Archibald je... nebo spíš byl královým důvěrníkem a dlouholetým rádčem.“

„I to zařídil,“ ujistila ji Gudrun. „Šerif se sem dostane jistě až za svítání. Měla by sis jít alespoň na chvílku zdřímnout, paní Grace. Zítřka tě čeká náročný den.“

Grace se nakrátko zamyslela, oči upřené do plamenů v krbu. „Proč zrovna pan Archibald?“ pronesla po chvíli vážně. „Kdo mohl mít zájem na jeho smrti? Takový úctyhodný, bezúhonný a čestný muž! Patří přece ke královým nejvěrnějším!“

„Možná právě proto!“ namítla Gudrun. Královna Eleanor jí k srdci nepřiřostla a v královském milostném dramatu, který se na Godstowu před lety odehrál, stála zcela a naprosto na straně Rosamundy Cliffordové. Byla přesvědčená, že král Henry tehdy hodlal svou královskou choť zapudit a že měl v úmyslu oženit se s Rosamundou. Proto musela ta nebohá dívka zemřít. Nikdo jí nedokázal vyvrátit, že za tím strašlivým zločinem nestála zhrzená manželka, i když pravda byla jiná. A nyní se Eleanor podle Gudrunina mínění obrací proti vlastnímu manželovi a hodlá ho připravit o věrné stoupence. „Co si budeme nalhávat – královna Eleanor se nikdy nevzdala své tužby dosadit na anglický trůn místo Jeho Milosti krále Henryho některého ze svých synů. Hrozné! Jaká je to matka, když popouzí vlastní syny proti královskému manželovi a jejich otci a ponouká je ke vzpouře? A tady tohle je výsledek! Máme tu první oběť toho zrádného plánu!“ rozhorlila se Gudrun a Grace neuniklo, že ve svém rozhořčení vypustila obvyklý titul náležející královně. Pro Gudrun to byla jen královna Eleanor, ne Její Milost.

Vrásčité tváře jí znachověly spravedlivým hněvem, protože krále Henryho na rozdíl od jeho choti ráda měla, a v očích jí nebezpečně blýsklo.

Grace to sice nahlas nepřiznala, ale také ona se obávala, že stupňující se rozkol mezi královskými manželi mohou doprovázet podobné tragédie, k jaké došlo dnešní noci.

„Vzpomínáš, paní, na ty vraždy před mnoha léty? Na ty, v nichž se jednou z obětí stala i paní Rosamunda? I tenkrát se přece v těch zločinech zrcadlilo nepřátelství královských manželů!“ Gudrun si při tom bojovně založila ruce v bok.

„Tak jednoduché to tehdy nebylo, Gudrun,“ namítla Grace.

„To je sice pravda, ale právě rozkol mezi královnou Eleanor a jejím manželem představoval prapodstatu té tragédie.“ Gudrun se odmlčela a teprve po chvíli dodala: „A co když to všechno začíná znovu?“

„Nemaluj čerta na zeď, Gudrun! Máš prostě jen bujnou fantazii! Pan Archibald se stal podle všeho obětí loupežného přepadení. Nezapomínej, že přednedávnem zavraždili abingdonského zlatníka Geralda, a pak tu dívku, Elspeth se jmenovala...“

„Loupežné přepadení?“ vpadla jí Gudrun do řeči a máchla pohrdlivě rukou. „Odkdypak mívají lapkové takové krásné a drahocenné dýky, jako byla ta v hrudi nebohého pana Archibalda? Ti by si vzali pořádný lovecký tesák, který by odvedl spolehlivou práci! A pokud by podobnou drahocennost i některý z potulných ničemů vlastnil, myslíš, že by tak cennou zbraň zanechal v ráně? A navíc... podle mě ti pan Archibald přišel něco nesmírně důležitého sdělit. Něco závažného, co nesneslo odkladu. A proto ho umlčeli.“

Ano, přišel mě varovat před třetí pečeti, souhlasila s ní Grace, ale nechala si to pro sebe.

Tajemství třetí pečeti si však odnesl s sebou do hrobu.

II.

Král Henry II. sebou na lůžku prudce trhl. Vmžiku se posadil a jediným rychlým, naučeným hmatem sáhl po dýce.

V ložnici však žádný vetřelec nebyl. Místnost se nořila do příjemného přití, s nímž sváděla předem prohraný boj svěce dohořívající ve stříbrném svícnu na stolku vedle postele.

Zdál se mu nějaký děsivý, tíživý sen, který zapomněl v okamžiku, kdy se z něj náhle probudil. Pouze trpká, jakoby kovová pachut' mu po té noční můře zbyla v ústech, a také čelo zmáčené potem.

Zaposlouchal se do nočního ticha, do něhož se nořilo woodstocké sídlo. Rušil je jenom občasné skřek nočního dravce, který se vydal na pozdní lov, a rázné kroky strážce přecházející dole po nádvoří.

Woodstock měl rád.

Bylo to hezké městečko a i woodstocké sídlo působilo pěkně v rozlehlé zahradě se složitým labyrintem z umně sestříhaných živých plotů, uprostřed něž stála jako ztracená velká lovecká chata.

Možná to tu měl rád právě pro ni, protože zrovna tam se před lety ukrývali s Rosamundou před zraky celého světa, a hlavně před žárlivou královnou Eleanor, která byla podle něj schopná všeho.

Rosamunda...

Ten sen s ní měl nějakou spojitost, i když si pořád nedokázal vybavit jakou.

Jako ostatně všechny sny – a že jich nebylo málo –, které se mu o ní zdávají.

Odešla navždy před řadou let, on ale nezapomněl. A nikdy nezapomene.

Doprovázela ho pověst muže přelétavého a v lásce nestálého, ale to platilo o dobách před Rosamundou, krásnou dcerou oddaného a věrného Waltera de Clifford.

Rosamunda byla jediná, byla to láska na celý život.

Po ní už nebylo nic a nikdy nebude.

„*Rosamundo*,“ zašeptal tichounce, jako by chtěl přivolat alespoň vzpomínku na ni. Odpovědí mu však bylo pouze woodstocké ticho.

Povzdychl si a vstal. Mrazivý chlad komnaty, v níž i oheň v krbu dohořival posledními řeřavými uhlíky, ho sevřel pevněji než pancíř brnění. Přehodil si přes ramena dlouhý plášť podšitý kožešinou a přistoupil k oknu.

Ledově to od něj táhlo. Woodstockou noc postříbřil měsíc, jehož svit jako by po zmrzlé sněhové krustě pokrývajících zem rozesel na tisíc drobných démantů. Rozlehlý park s přilehlou oborou, jež přecházela v hustý les, byl sněhem téměř zavátý. I lovecká chata, k níž odsud dohlédl, se choulila v bílé nadýchané závěži.

V podobných nocích opředěných romantickým kouzlem se pokaždé cítil nejvíc osamělý.

Rosamunda je po smrti a vlastní manželka se syny ho zradila.

Zůstal sám.

Hořce se pro sebe pousmál. Nedopočítal by se těch,

kdo mu závidí – královskou korunu, bohatství, moc a slávu. Pošetilci! Závidí mu snad i to, že ač bohatý statky, přesto zůstal chudákem? I ten poslední ubožák v otrhané haleně má milující rodinu, ženu, jíž může důvěřovat, přátele. To vše je anglickému králi, nejmocnějšímu muži v zemi, odepráno.

Náhle zatoužil vydat se zpátky tam, do místa, kde s Rosamundou strávili tolik šťastných chvil, ukryti před slídivými zraky, ztraceni před světem v zamilovaném bezčasně.

Nebyl to snad hlavní důvod, proč se vrátil do Woodstocku, jakkoli si to nechtěl přiznat ani sám před sebou?

Poddal se tomu chvilkovému popudu.

Nepřivolal však nikoho ze služebnictva, aby mu pomohlo s oblékáním, sám vmžiku vklouzl do šatů a natáhl si vysoké kožené boty.

U dveří ještě na chvilku zaváhal. Nakonec usoudil, že si louč na cestu brát nemusí – měsíc svítil tak jasně, že bylo venku vidět téměř jako ve dne.

Rychle seběhl ze schodů. Postranní branka ostře zakvílela do ticha noci, když ji otevřel, a hrnula před sebou namrzlou návějí sněhu. Henry vykročil po úzké klikatící se stezce směrem k bludišti sestříhaných živých plotů. Jen on a Rosamunda tehdy věděli, jak se jím dostat k lovecké chatě, tak bylo složité, neznámý vetřelec v něm mohl snadno zabloudit.

Holé větve stromů vrhaly na stříbřitý sníh složité obrazce připomínající černé krajkoví a keře se pod sněhem krčily jako číhající šelmy připravené ke skoku.

Henry najednou ztratil pojem času, jako by se s každým

krokem vracel do minulosti, jako by se opět ocitl ve Woodstocku před více než dvěma desítkami let ve světě, který si pro sebe s Rosamundou vytvořili.

Pln dychtivé nedočkavosti se téměř rozběhl zasněženým labyrintem k chatě. Ta se tyčila až na samém konci nevelké, ale prostranné mýtiniky zalité stříbřitým měsíčním svitem, do níž bludiště ze živých plotů ústilo.

Henry zamířil ke dveřím, náhle se však zarazil. Na velkém plochem kameni, který před hlavními dveřmi nahrazoval schod, se ve sněhu jasně rýsovaly stopy.

Sklonil se nad nimi, aby si je pořádně prohlédl zblízka. Byly to drobné ženské šlépěje.

A co když to všechno nebyl sen? Co když se Rosamunda doopravdy vrátila?

Musel se usmát té pošetilé myšlence, která ho mohla napadnout pouze za noci tak kouzelné, tomu snu, kterým se od její smrti nikdy nepřestal utěšovat.

Jistě se sem vpozdvečer vypravila některá ze služtiček, aby chatu uklidila, jen pro případ, že by se sem rozhodl vypravit panovník nebo jeho urozená choť. Tohle tajné hnízdečko lásky už dávno přestalo být tajemstvím.

Henry se jen hořce usmál a vykročil vpřed.

Dveře nebyly zamčené.

Ocitl se v rozlehlé místnosti v přízemí, prozářené měsíčním svitem, jenž se sem vléval malými okénky. Někdo tu nechal v krbu rozdělat oheň.

Henryho zrak jen zvolna přivykal příjemnému přítmí.

Takhle jsem se sem vracíval, usmál se v duchu. A Rosamunda na mne čekávala u krbu.

Zamířil k ohni, aby si nad plameny ohřál zkrehlé prsty.

Teprve v tu chvíli zpozoroval, že se na kožešině před krbem choulí ženská postava.

Rosamunda!

Užuž nabíral dech, aby tiše, tichounce vyslovil její jméno, tak, aby ten milovaný přízrak nepoplašil.

Vtom k němu žena otočila tvář. Zář zlatavých plamenů tančících v krbu jí naplno ozářila rysy.

Byla to Eleanor.

Henryho se zmocnilo zklamání tak propastné, že je téměř nedokázal potlačit. Nejraději by skryl obličej v dlaních, aby nemusel čelit kruté skutečnosti. Nakonec se však ovládl – ne nadarmo se o něm říkalo, že je skvělý politik, obratný diplomat a rozvážný panovník.

Eleanor se mezitím pružně vztyčila a přistoupila k němu. „Zklamala jsem tě, můj pane? Čekals někoho jiného?“ otázala se ho nevinně, s líbezným úsměvem.

Hebké pološero, které zde panovalo, k ní bylo milosrdné. Dalo vyniknout půvabným rysům její nevšední, výrazné tváře, které nakrátko, na pár pomíjivých okamžiků navrátilo mladistvou krásu, na niž už dávno zapomněl. A přesto... přesto k ní kdysi vzplál láskou tak vášnivou, že vedla všechny jeho kroky, ovládala celý jeho tehdejší život, řídila jeho rozhodnutí. Eleanor Akvitánská byla krásná a duchaplná, Eleanor Akvitánská byla mocná a urozená a bývala manželkou francouzského krále, a to představovalo působivé afrodisiakum. A byla rovněž zkušená, protože už byla vdaná.

Byla ovšem také starší.

Nevadilo mu to tenkrát, ba naopak – rád se poddával jejímu vedení v milostných hrách i v nespoutané vášni, ochotně se měnil v oddaného vazala v nocích naplněných slastnými objetími.

Jenže Eleanor chtěla mít navrch i v politických otázkách, v panování, v diplomatických misích.

Nu jistě, vládla ve svém vévodství, v té své Akvitánii. To bylo kdysi. V Anglii mohl ale panovat pouze jediný vládce, Henry.

A to byl začátek konce.

Jejich cesty se rozešly a nepřestávaly se vzdalovat, i když spolu měli osm dětí.

Eleanor si je snadno získala na svou stranu – diplomatická obratnost se jí skutečně upřít nedala.

A pak je proti němu, proti vlastnímu otci, poštvala. Richarda by nejraději viděla na anglickém trůně místo svého královského manžela. Jen nejmladší syn John mu zůstal věrný.

Henry se pokusil o ústupek a ještě za svého života jmenoval anglickým králem jejich prvorozeného syna Henryho, kterému se pak začalo říkat Mladý král. Byl to výhodný kompromis, který znamenal pouhou formalitu, protože Henry, Mladý král se o panování zrovna přehnaně nezajímal. Náhle však zemřel a všechno to intrikování začalo znovu.

A co když je to všechno jinak? napadlo Henryho. Co když jsem dal na slova našeptávačů? Co když to já chci jednou na anglickém trůně vidět Rosamundiny syny? Co když právě proto vidím na vlastních dětech jen to špatné a podezírám je z nekalých úmyslů? Jak by mne mohla zradit moje vlastní krev?

„Ach to ne, má paní!“ zalhal proto rychle, aby ji nepohněval. Na hádky, a noční k tomu, neměl nejen náladu, ale hlavně síly. „Já... jen mne překvapilo, že jsem tě našel právě tady.“

Eleanor k němu nyní přistoupila ještě blíž a zlehka mu

položila útlou dlaň na hrud'. Prsty měla dlouhé a štíhlé a dlaň drobnou a bílou.

Zahleděla se na něj upřeným pohledem, plné rty pootevřené a v modrých očích odraz tančících plamínků v krbu.

„Mrzí mě, Henry, že... čas mezi nás navál tolik překážek, tolik nedorozumění, a v důsledku toho tolik hořkosti a bolesti,“ vypravila ze sevřeného hrdla a pak rychle sklopila zrak, aby z něj nemohl vyčíst její myšlenky. „Chci... toužím, aby se to změnilo! Přeju si, aby vše bylo jako kdysi, jako dřív, tehdy... na začátku. Vzpomínáš?“ Hlas jí zjihl a hladil jako hebký dotek měkkého sametu.

Henrymu neuniklo, že se jí po tváři skoulela jedna stříbřitá slza a po ní další.

Totam bylo jeho nepřátelství, jež nemělo daleko k nenávisti. Objal ji a něžně ji k sobě přivinul. „Ani já po ničem jiném netoužím, Eleanor,“ zašeptal, i když věděl, že to je druhá lež, kterou během krátkého rozhovoru s manželkou vypustil z úst.

Mohl zjihnout kouzlem toho okamžiku, mohl zatoužit po smíru s manželkou, ale vracet se nechtěl. Ani nemohl.

„Nejen to mne však mrzí,“ pokračovala Eleanor, která usoudila, že musí kout železo, dokud je žhavé. „Trápí mě nesmírně ty řeči, ty podlé klevety zlovolníků a dvorských intrikánů, že tě chtějí naši synové připravit o královskou korunu! To je prostě něco... neslýchaného!“ Eleanořin hlas se zlomil tichým, marně potlačovaným vzlykem. Skryla tvář na Henryho hrudi.

„Já vím, já vím!“ Henry jí něžně sevřel ramena. Věděl

moc dobře, jak se věci měly a mají, a přesto se náhle cítil provinilý. Měl za to na sebe vztek.

Znal moc dobře Eleanorinu chorobnou ctižádostivost, věděl, k čemu je schopná syny ponoukat. A přesto... co když mluví tentokrát pravdu?

Zastyděl se za to, že ji nepřestává podezírat. Vždyť už to, že se s ním vydala sem, do Woodstocku, mělo význam přímo symbolický – byl to první krok ke smíření, ruka nabízená k smíru.

Henry – ač od té doby uplynulo už drahně let – měl dosud v živé paměti, jak Eleanor při návštěvě Woodstocku a Godstowu odmítla setrvat pod jednou střechou nejen s Rosamundou, ale s kýmkoli z rodiny Cliffordových a vydala se ve vysokém stupni těhotenství, nepřičetná hněvem a žárlivostí, zpátky do Londýna. Cestou ji přepadly porodní bolesti a princ Richard nakonec spatřil světlo světa v Oxfordu.

Henry ji pevně objal, jako by ji tak chtěl ochránit před minulostí, před zraňujícími vzpomínkami, a zašeptal jí do plavých vlasů, které dosud překvapivě neprokvétaly stříbrem šedin: „Jistě se to vše vysvětlí, Eleanor. Jistě to vše vyřešíme. Spolu!“

Eleanor jen mlčky přikývla, tvář dosud zabořenou na jeho hrudi, a slastně přivřela oči.

Věděla, že dosáhla svého.

Věděla, že vyhrála.

Zatím.

Eleanor se rozkošnický protáhla na lůžku a potom se opět zachumlala do podušek. Komorné ještě včera, nebo spíš dneska za časného jitra přikázala, aby ji v žádném případě

nebudila a vůbec nikdo aby ji nerušil. Povinnosti královny budou muset počkat, a s nimi i celý ten provizorní dvůr ve Woodstocku, včetně krále Henryho.

Zaslouží si nerušený odpočinek, zaslouží si chvíli klidu. Ponížila se do té míry, že se za Henrym vydala sem, do Woodstocku, kde kdysi začalo její ponížení, kde její královský manžel tak dlouho žil nebo spíš kde se tak dlouho ukryval před světem se svou milostnicí Rosamundou. Zapřísáhla se, že sem nikdy nevkročí, ani špičkou střeвиčku že sem nepáchne, ale doba nepřála okázalým slibům, velkým slovům a hrdým gestům.

Sklonila se tedy, spolkla svou hrdost a přijela, a dokonce se přiměla vydat se do té prokleté lovecké chaty, do toho Rosamundina a Henryho tajného hřišného útulku. Musel ji tam doprovodit velitel místní stráže – cestu tím složitým labyrintem z živých plotů by nenašla, zejména teď v zimě ne, i když tohle místo přestalo být už dávno tajemstvím.

To ponížení, jakkoli trpké, se nakonec vyplatilo. Její záměr se vydařil ještě lépe, než se odvážila domnívat.

Co na tom, že ji Henry nemiluje, vždyť ani ona k němu dávno nehoří vášnivým citem, i když tomu takhle vždycky nebývalo. Co na tom, že se z nich stali téměř nepřátelé, rivalové bojující o moc a slávu. Neboť proč to zapírat, Eleanor by skutečně nejraději viděla na anglickém trůně místo Henryho některého ze svých synů, jehož prostřednictvím by pak mohla vládnout ona sama.

Věděla moc dobře, na jakou strunu u Henryho zahrát, aby si ho opět naklonila, aby získala jeho důvěru a vyvrátila jeho podezření, že se ho znovu chystá svrhnout z trůnu.

Byl to vášnivý muž a jistým svodům odolat nikdy nedokázal, i když z nich dávno city vyvanuly. Ne nadarmo s ním žila po tolik let – věděla, jak ho svést.

Usmála se nyní pro sebe – proč si to nepřiznat, i ji ty slastné okamžiky v jeho náručí strhly, i ona se jim poddala a možná se na chvílku, jen na kratičký čas, zatoužila vrátit zase na začátek, kdy byli jen oni dva a jejich láska.

Na to však už bylo pozdě. Na to se odehrálo příliš mnoho.

A ve hře byl královský trůn. A také moc, protože o tu šlo v první řadě.

Henry pak po tom vášnivém milování usnul tvrdým, hlubokým spánkem. Pozorovala chvíli jeho tvář, uvolněnou a i ze sna se usmívající. Dívala se na něj takhle kdysi, před léty, i jeho milenka Rosamunda, když jí usnul v náručí? Šeptala mu do snů sladká, zamilovaná slůvka?

Eleanor to už dál nedokázala snášet. Mohla být královnou obětující se pro vyšší cíle, ale byla také žena.

Rychle se z té prokleté chaty vykradla a vydala se – kožešinový plášť přes nahá ramena, na nohou vysoké kožené botky – zpátky k woodstockému sídlu.

Cestu tou umnou spleť živých plotů si dobře vryla do paměti, ale i tak se jí ulevilo, když se konečně ocitla na konci úzké cestičky vedoucí z toho labyrintu ven a spatřila matně osvětlená okna Woodstocku.

Tiše se pro sebe zasmála. Připadala si jako poslední služtička, která se ve spěchu vrací do služby z tajného a zakázaného dostaveníčka.

Komorné na ni už čekaly s nachystanou horkou lázní. Eleanor tomu byla ráda, neboť byla promrzlá na kost.

Neví pak ani, jak se dostala na lůžko, taková únava se jí po koupeli zmocnila.

Teď se v ní však naplno rozhořel vítězoslavný pocit. Její ponížení stálo za to! Podařilo se jí vymluvit Henrymu to šílené podezření o rodinném spiknutí. Nebylo ostatně zase tak daleko od pravdy. Teď, když si znovu získala jeho důvěru, jak o tom byla přesvědčená, může konečně uskutečnit své plány.

Anglii pohládnou její synové a ty Rosamundiny zničí. Ty dva plody hříšné lásky jejího manžela nosila země už dost dlouho!

Stálo to za to, zopakovala si v duchu. Zvítězila jsem konečně nad Rosamundou. Porazila jsem její přízrak, který nepřestával žít ani po její smrti.

A zvítězím i nad jejími syny, umínila si. Je to jen otázka času.

Cítila, jak se jí víčka opět klíží slastnou únavou.

Nebránila se jí.

Claire z Westmoru odložila oválné zrcadlo ve stříbrném rámu posetém tyrkysy a vrhla pobavený pohled na Megan Malloyovou. Na tváři její mladší společnice, která se stala dvorní dámou královny Eleanor před dobou mnohem kratší než Claire, bylo patrné, že v královniných komnatách nemá stání.

Claire věděla moc dobře, kam mladší Megan srdce táhne.

Za Geoffreym Plantagenetem, za tím pohledným nemanželským synem Henryho II. a Rosamundy Cliffordové.

Což o to, Claire ji chápala – hezký a mužný Geoffrey stál rozhodně za hřích, ale začít si něco s Rosamundiným synem jako dvorní dáma Eleanor Akvitánské, to bylo na pováženou. Od Rosamundiny smrti mohla uplynout dlouhá léta, to však ani v nejmenším neoslabilo nenávisť, kterou k ní, a také

k jejím synům, chovala podváděná královna Eleanor. Mohla ji elegantně skrývat za maskou urozené shovívavosti, ale Claire neoklamala.

Dozvědět se Eleanor o Meganiných plotkách se starším synem dávné sokyně, může si Megan sbalit těch pár hadříků, s nimiž sem přišla, a vrátit se zpátky na otcovský hrad nebo spíš větší tvrz někde na velšském pomezí, kde lišky dávají dobrou noc.

Claire se opět zahleděla na Megan. Opravdu ji chápala. A nejen proto, že byl Geoffrey hezký muž – také ji potkala láska, zasáhla ji náhle a nečekaně v době, kdy se už vzdala všech nadějí a začínala se smířovat s představou, že navždy zůstane trčet ve stojatých vodách manželství s Philipem z Westmoru. Nu jistě, byl to výhodný sňatek a ona se ani příliš nebránila, když ji do něj rodiče nakonec dostrkali. Philip byl bohatý a mocný – byl to králův důvěrník, pro něhož bylo hračkou zajistit jí výhodné postavení u dvora a místo dvorní dámy královny Eleanor.

Byl ovšem rovněž k uzoufání nudný. Philip z Westmoru, muž pevných a přísných zásad, se však naštěstí často zdržoval na cestách, pověřen nějakým tajným královským posláním, a tak se Claire časem smířila s neradostnou situací, v níž se ocitla.

To vše se změnilo ve chvíli, kdy u královnina dvora poznala jejího syna Richarda.

Usmála se pro sebe.

Neměla sebemenší tušení, že ten vysoký urostlý rytíř, do něhož málem při cestě ze zahrady vrazila, je královský syn. Zastavil ji jediným rázným gestem, jež prozrazovalo budoucího vladaře, když se chtěla shýbnout pro košík s růžemi, který leknutím upustila.